

Vì Bờ Công Anh, Em Sẽ Chờ

Contents

Vì Bờ Công Anh, Em Sẽ Chờ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10

Vì Bờ Công Anh, Em Sẽ Chờ

Giới thiệu

Xa cách nhau đã nhiều năm nhưng đôi phương đều giữ kín tâm sự trong lòng không muốn đón nhận

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-bo-cong-anh-em-se-cho>

1. Chương 1

“Tách, tách, tách...” Hôm nay có chút nắng ấm trong mùa thu nhiều gió, khiến cho một cô gái mê ảnh như tôi phải dậy sớm. Sau khi ăn sáng, tôi lấy balo cho một chai nước khoáng, một quyển sách, cầm đến cái điện thoại thì tôi vứt nó trở lại giường, chỉ biết nó khá phiền toái, một chìa khóa nhà, vật này khá cần thiết cho một cô gái bắt đầu tự lập khi vào đại học ở một đất nước xa lạ, sau đó là một cái máy ảnh cũ của ba tặng tôi vào ngày sinh nhật lần thứ 18. Cái máy ảnh này rất quan trọng với ba, còn lí do thì tôi không dám hỏi. Tôi còn nhớ, lúc nhỏ, khi tôi thấy cái máy ảnh để trên bàn, thấy rất nhiều nút ở trên làm cho con bé có tình hiếu kì cầm lên nhấp bừa vài cái, khá là thần kì. Lúc ba trong nhà vệ sinh đi ra thấy tôi cầm nó, ba đã đi đến lấy lại, đánh yêu vào mông tôi, nói nhỏ nhẹ: “không được đùa với nó nhé con gái yêu, nó rất

quan trọng với ba, nếu con thích ba sẽ mua cái khác cho con, có được không?”, và tất nhiên là tôi gật đầu như một con búp bê lên dây cót, có lập trình. Và cái sự đam mê này dần dần được bắt đầu từ đó.

Tôi là một cô gái có cá tính khá dễ gần và mạnh mẽ, bởi vì nếu nhìn vào gu thời trang của tôi thì bạn sẽ khá ngạc nhiên, chỉ áo sơ mi, đóng phồng ở trước, quần jean ôm, rất ít khi mặc váy. Thích những thứ liên quan đến nghệ thuật, và nó là lý do lớn nhất để kéo con mèo lười ngồi dậy. Tôi thích hoa bồ công anh, vì đôi khi nó cũng mạnh mẽ như tôi, giữa cái mùa thu là rụng mà nó vẫn còn đứng yên ở đó.

Tôi đứng lại, đưa máy lên lấy góc và bắt đầu chụp. Có cảm giác ai đó ngồi bên cạnh tôi, buông máy ảnh xuống, người đó nhìn tôi, nhìn thứ tôi đang chụp, rồi cười nhẹ:

“Chào tớ là Minh, rất vui được làm quen.” anh ta cười rất tươi, rồi đưa tay một cách lịch sự như muốn được làm quen

Tôi khá bất ngờ khi lâu lắm rồi mới nghe lại được tiếng mẹ đẻ, có chút vui. “Chào tớ là Lyn, rất vui được làm quen” tôi đưa hai tay lịch sự đáp trả.

“Sao lại chụp bồ công anh?”

“Bởi vì vào mùa này, bồ công anh không bay theo gió còn rất ít.”

“Cậu là nhiếp ảnh à?” anh ta hỏi khi nhìn vào cái máy ảnh tôi cầm trên tay.

“Không hẳn, tớ đang học năm nhất”

“Oh! Thì ra là vậy, anh học năm ba, cũng về nhiếp ảnh. Thế có tiện nếu như chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi không?”

Tôi như bắt được vàng, “Được ạ!”. Tôi đề cử quán cafe tôi hay đến. Chúng tôi đi bộ đến đó, nó không xa, nằm ngay trong cái công viên lãng mạn này.

Đến nơi, tôi bỏ balo ra khỏi vai, ngồi xuống. Tôi đưa tay đến hộp khăn giấy trên bàn, rút vài ba tấm, anh cũng thế, tôi nghĩ là anh định lau tay. Tôi gấp lại một cách cẩn thận rồi lau xung quanh bàn, tôi định lau luôn chỗ anh thì thấy anh cũng đang lau. Cái thói quen này của tôi bị rất nhiều người hiểu lầm là tôi chảnh, là tiểu thư; nhưng thật ra nó được hình thành từ bama tôi.

“Là thói quen à?” anh nhìn lên hỏi tôi.

“ Vâng, là thói quen.” tôi bỏ khăn giấy bẩn vào xọt rác nhỏ cạnh bên. Tiện thể nhìn đôi chút về anh. Tóc theo style undercut, kính gọng to, có răng khểnh, giống bạn trai của tôi nhỉ, nhìn có chút đáng yêu, áo sơ mi trắng, xắn tay áo lên, quần jean đen, một cái balo màu trắng, một cái mũ trắng, đến cả giày cũng là màu trắng. Tôi nghe nói những người thích màu trắng thường là những người ghét sự dơ bẩn, không ngăn nắp.

“Có tiện không nếu hỏi em một vài câu?”

“Dạ được” có người lịch sự thế sao?

2. Chương 2

“Em là học sinh du học à?” “Dạ” “Em học về nhiếp ảnh, năm nhất. Thế em học trường nào?” “Dạ là đại học A” “Oh, thế chúng ta học chung trường” “Là tiền bối rồi, nhưng sao em không gặp anh trước đó nhỉ?” “Anh ít ở trường ngoài giờ học.” “Còn anh thì sao?” “Anh sinh cùng nước với em, cho đến năm mười tuổi thì gia đình anh di cư” “Mà sao anh biết em là người thế nào, mà đến bắt chuyện thế? Không sợ bị lừa sao?” “Nhìn cách ăn mặc của em, kể cả những người lừa gạt cũng không như thế, tất oai. Còn em không nghĩ thế về anh à?” “Em không. Bởi vì mẹ em là bác sĩ tâm lý, em có đọc chút về sách của bà ấy, từ cách ăn mặc, đến cách nói chuyện như anh, thử nghĩ xem có tên lừa gạt nào như thế không?” “Hay!” anh nói ra với vẻ khâm phục. Tôi cười đáp lại rồi im cả hai im lặng. Cho đến lúc về thì anh và tôi share số điện thoại cho nhau. Sau lần đó ở trường, chúng tôi cũng thường xuyên gặp nhau, ở sân trường, ở nhà ăn,... Có lúc

cũng hẹn nhau đi chụp ảnh. Dần dần trở nên thân thiết, có gì cũng kể nhau nghe cho đến một ngày. Tôi nhận được điện thoại của con bạn thân, nó bảo tôi phải bình tĩnh khi nghe nó nói nó thấy người yêu của tôi, đang đi cùng bạn cùng lớp với tôi năm lớp 12, không những vậy còn nắm tay, mặc đồ đôi. Tôi không tin cho lắm, tôi bảo nó “mày đâu có bằng chứng, mày lừa tao nữa thì mày chết chắc”. Nó là con bạn nổi khổ của tôi, từ nhỏ đã như người một nhà, chuyện của tôi nó biết hết, ngược lại chuyện của nó tôi cũng biết hết. Rồi chúng tôi tâm sự cho đến khuya, tôi nhận được điện thoại của bạn trai nên nói nó cúp máy, lát nữa tôi sẽ gọi lại. “Alo! em nghe” tôi vừa cười vừa nói. “Lyn này, mình chia tay nhé?” “Hử?” nụ cười của tôi tắt ngấm. Chẳng lẽ những gì con bạn thân tôi nói là sự thật, về người mà tôi từng yêu hai năm “Anh nói, chúng mình chia tay. Anh không chờ được em. Anh xin lỗi” “Thế anh nói, tình cảm hai năm của chúng ta không bằng anh một lần gặp con bạn lớp 12 của em?” “Sao em lại biết?” đúng là vậy rồi. Thế thì tôi cũng chẳng muốn níu kéo làm gì. Với một người đã lừa dối tôi như thế. “Em hiểu anh mà, không sao. Nếu không là người yêu thì cũng có thể là bạn mà.” Tôi cũng đâu thể để người khác cứ chờ mình mãi được. “cảm ơn em” tôi thấy được tiếng cười hạnh phúc của anh qua điện thoại, thì ra tôi khiến anh mệt mỏi đến thế. Tôi cười nhẹ, rồi cúp máy. Gọi lại cho nhỏ bạn, kể nó nghe mọi chuyện, tôi im lặng nghe nó rửa anh đến thăm, tôi không ngăn, bởi vì tôi biết nó muốn tôi vui, với một người như thế thì không đáng để nhận tình cảm của tôi. “Ê! tao nhớ mày” tôi nói nhỏ với nó, nhỏ rất nhỏ. Nó không nói gì nữa, cho đến khi tôi nghe được tiếng thút thút của nó. “Tao thất tình, mày khóc dùm à?” “Tao cũng nhớ mày, khi nào thì mày về?” “Tao cũng không biết, mới đi về cái gì?”

3. Chương 3

“Tao biết mày, tao chơi với mày 19 năm chẳng lẽ tao không hiểu mày, này giờ mày nhịn à? Hay mày đau đến không khóc được?”

“Tao cũng không biết nữa.”

“Muốn khóc thì khóc đi, mắt nó còn tao ở đây với mày.”

Sau đó tôi bật khóc như một đứa trẻ bị lấy mất đồ chơi. Một nửa khóc vì anh bỏ đi tình cảm đã dành cho nhau 2 năm, một nửa khóc vì con bạn tôi, nó hiểu tôi còn hơn cả bama tôi, có lúc bama tôi gọi qua bảo nó đến thăm bama, còn bảo tôi nhờ nó đến xem tình hình sức khỏe của họ, tôi chỉ biết im lặng. Khóc cùng nhau đến kiệt sức nó vẫn để điện thoại mà không ngắt, tôi ngủ quên luôn.

Đến sáng, tôi dậy với cơn mệt mỏi của tối qua, điện thoại hết pin rồi. Tôi ngồi dậy, nhìn vào gương, thấy mắt sưng vù nên ở nhà, không đi học, vả lại đã bắt đầu học có chuẩn bị cũng không kịp. Tôi gọi cho Minh.

“Alo! anh nghe.” đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh.

“Tiền bối xin nghĩ giúp em hôm nay nhá, em cảm rồi!”

“Em cảm thế nào, giọng em sao thế?” lúc đầu tôi nghe chỗ anh rất ồn, sau đó tôi nói cảm thì không còn nữa, chắc anh đang trong lớp nói chuyện với bạn.

“Không nghiêm trọng, em ngủ tiếp nhé. Tiền bối xuống khóa dưới giúp em xin nhé, được không?”

“Ok, bye em, nghĩ ngơi nhé!”

“Vâng, cảm ơn tiền bối.” tôi mệt mỏi tiếp tục ngủ thiếp đi, cho đến lúc nào ấy, bị tiếng chuông cửa làm cho giật mình. Tôi chẳng muốn ra mở cửa, bởi vì ngoài những cái tin rác quần áo thì căn hộ nhỏ tôi đang ở chẳng ai đến thăm. Tiếng mở cửa ngày càng gấp, khiến tôi bức bối, ngồi dậy ra mở cửa.

“Ai thế?” tôi nói với giọng khó chịu, với người phá giấc ngủ của tôi.

“Là anh này. Em mà không mở cửa, anh định gọi bảo vệ rồi.”

“Đợi em chút.” tôi đóng cửa cái rầm. Vào đánh răng, rửa mặt, thay bộ quần áo ngủ thành đồ mặc ở nhà. Ra mở cửa anh vẫn đứng đấy, chờ tôi, trông mà thấy thương, tôi cười, mở cửa.

“Mời tiền bối vào ạ.” anh vào rồi tôi cài cửa lại. “Anh uống nước lạnh, hay nước nóng?”

“Nước nóng nhé, cảm ơn!” tôi vào rót hai cốc nước nóng, mang ra đặt trước bàn cho anh.

“Tiền bối sao biết nhà em?” tôi ôm cái gối trên salon, cầm ly nước dựa lưng ra sau.

“Em với anh share địa chỉ rồi mà, có phải bệnh rồi quên hết rồi không?” anh đùa.

“Nhớ rồi!”

“Thuốc nè.” anh để gói thuốc lên bàn, rồi tiếp “Cái này, thuốc đau đầu, thuốc đau họng và thuốc cảm. Anh không biết em bị gì.”

“Bị cảm chút thôi, cảm ơn tiền bối nhé. Sorry, em có điện thoại” tôi nghe tiếng điện thoại reo, vào lấy ra, con nhỏ bạn thân gọi. Tôi nghe máy.

“Alo, mày đỡ hơn chưa? Sao phải bận tâm đến cái thể loại đó, mày còn có tao mà” Tôi vừa kịp phát hiện ra cúp máy cái rụp, tôi đứng im tại chỗ như hóa đá nhìn anh, lúc này tôi lỡ chạm vào nút loa ngoài. Mọi thứ như dừng lại, chỉ còn tiếng thở. Cho đến khi điện thoại tôi reo có tin nhắn của nó.

“Có phải tao gọi không đúng lúc không?”

Tôi ngồi xuống ghế trả lời nhanh tin nhắn “Ừ!”

“Chút xong gọi tao”

4. Chương 4

Tôi ném điện thoại qua một bên ngồi xuống nhìn anh. Anh cũng nhìn tôi.

“Có phải thất tình không?” giọng anh nhẹ nhàng đến lạ.

“Ừ!” tôi thấy anh đứng dậy đi qua chỗ ngồi của tôi, tôi ngồi nhích sang bên. Không biết sao những giọt nước mắt tôi càng ngăn thì càng rơi, che cả tầm nhìn của tôi. Anh ôm tôi tựa đầu vai anh.

“Khóc đi, khóc sẽ hết thôi. Nếu em khóc mà thoải mái hơn thì cứ khóc. Khóc sẽ dễ quên hơn... anh ở đây với em, không sao, không sao ổn thôi...”

“Cảm ơn anh, tiền bối.”

“Uhm hử!” anh vỗ nhẹ lưng tôi, còn tôi thì khóc cứ khóc, đến mệt lã, khóc không biết bao lâu, có lẽ ngủ quên luôn trên vai anh.

Chắc là tại thuốc, nên tôi ngủ khá ngon. Ngồi dậy ngó xung quanh, thấy có tấm ghi chú trên bàn, nội dung đơn giản, nhưng ấm áp “Anh sẽ không nói chuyện lúc tối. Anh về nhà tắm rửa thay đồ. Hôm nay thứ bảy, chuẩn bị đi anh qua đưa em đi ăn sáng, thuốc anh chia sẵn trên bàn trong bếp. Sorry, tối anh có tham quan nhà em lát, nhưng ngoại trừ vào phòng em lấy chăn, thì anh không có tham quan phòng em đâu.” tôi nhìn xuống chăn cười nhẹ.

“Ping...pong” tiếng chuông cửa, chắc là anh tới. Tôi bước ra mở cửa.

“Hi, nhóc, xong chưa anh còn đưa đi ăn sáng.” anh vừa vào nhà, vừa nói.

“Em mới thức. Giờ em đi chuẩn bị 30 phút, tiền bối cứ tự nhiên” tôi nói rồi đi vào phòng, đi tắm.

Tôi bước ra khỏi phòng, chắc rằng gương mặt đã hồng hào trở lại. Đeo balo, cái máy ảnh. Bước ra khỏi phòng, thấy anh đang ngồi chờ, tôi vui vẻ hét lên.

“Đi thôi!”

“Ok!” tôi kéo tay anh ra khỏi nhà, ra khỏi cửa anh hỏi tôi “thuốc? lấy chưa?”

“Hết bệnh rồi!”

“Đi vào lấy thuốc, Nhanh”

“Hừ...” tôi vào trong lấy thuốc, khóa cửa cẩn thận. Anh đưa tôi đi ăn sáng, chắc chắn rằng tôi đã uống thuốc. Tiếp tục địa điểm tiếp theo là khu vui chơi, chơi rất vui, tôi kéo anh từ chỗ này đến chỗ khác. Thấy áo anh ướt cả, mới đề nghị ngồi nghỉ lát, sau đó tiếp tục đi. Chụp khá nhiều hình, phá phách có, đang ăn có, toàn chụp lên nhau, nhìn khá ngộ nghĩnh nhưng không che được vẻ đang yêu. Cuối cùng là đi ăn tối, rồi về nhà. Vừa ra khỏi nhà vệ sinh không lâu tôi suy nghĩ về người ấy lần cuối cùng, không sao mọi thứ kết thúc thì đều có một bắt đầu mới, không đau nữa. Nhận được điện thoại của anh. Chúng tôi trò chuyện đến khi anh nói mà tôi ừ không lên tiếng.

Mùa đông rồi nhỉ, hôm nay có mùi vị giáng sinh rồi, tôi nghĩ về anh đầu tiên. Nhưng cố đá nó ra khỏi đầu mình, tôi sợ rằng chỉ là cảm xúc nhất thời. Anh gọi cho tôi sau đó, anh muốn đi chơi, nhưng không ai đi cùng.

Tôi và anh đi chơi đến tận khuya, lúc đến dưới nhà, tôi quay sang cười: “cảm ơn tiền bối, chào anh” tôi tháo dây an toàn, mở cửa xe định bước ra.

“Lyn!” anh kéo giật tôi lại.

“Dạ?” tôi có chút cảm giác bất an.

“Em quên được anh ta chưa?”

“Dạ?” tôi không hiểu ý anh cho lắm, suy nghĩ chút thì ra anh hỏi người cũ. “Oh! dạ rồi.”

“Em... anh thích em, anh cũng không biết tại sao, chắc anh thích em mất rồi” anh không nhìn tôi, mà nhìn thẳng vào phía trước “Em có thể suy nghĩ về nó không? Nếu em cần thời gian anh sẽ cho em thời gian, để chắc chắn rằng em đã quên anh ta” lúc này anh mới quay sang nhìn tôi. Tôi cũng nhìn anh, cảm giác như mặt nóng bừng lên, là anh đang tỏ tình với tôi sao?

5. Chương 5

“Em nghĩ là em cần thời gian.” tôi nhìn thấy anh có chút thất vọng.

“Được, để anh đưa em lên nhà.”

“Hôm nay còn sớm không cần đâu, chào anh.” tôi bước nhanh xuống xe, vì tôi biết anh định nói gì đó. Mặc dù khá bất lịch sự.

Đêm hôm đó tôi không ngủ được, suy nghĩ mãi. Ngày thứ nhất, ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư. Tôi thích anh thật rồi, bốn ngày mà tôi chả nhận được tin nhắn nào từ anh. Tôi quyết định gọi cho anh, nói rõ. Chưa đến hồi chuông thứ hai, anh đã bắt máy.

“Alo! anh nghe”

“Ờ... ờ...”

“Ờ gì?” anh khó hiểu hỏi tôi, tôi không biết nói gì.

“Em nghĩ là em cũng thích anh mất rồi, hi hi”

“Chuẩn bị đi, anh qua đưa em đi ăn” anh vui vẻ nói.

“Vâng!” tôi nhảy xuống chọn quần áo. Là một cái áo sơ mi đen, một cái váy trắng, vớ cao, đôi giày búp bê. Đi tắm rồi ra thay đồ, đeo một cái túi nhỏ, cái áo khoác màu trắng.

“Ping... pong”

“Tôi liền”

“Xong chưa, cô bé?”

“Xong rồi đi thôi!” tôi khóa cửa quay ra khoác tay anh.

“Đi ăn nhá?”

“Ok”

Sau khi ăn xong tôi và anh đi dạo dọc cái hồ lớn, nơi này như một thiên đường. Rất đông người, tôi và anh nói rất nhiều chuyện cùng đi bên nhau như thế, cho đến lúc chân tôi tê ra, kéo anh đến ghế ngồi.

“Sao hôm nay mặc váy có biết lạnh không, áo khoác thì mỏng thế này.” Anh chỉ xuống váy tôi. “Cởi áo khoác ra đi!” Anh cởi chiếc áo khoác lớn ra, trùm lên người tôi,

“Còn anh thì sao?” tôi nghe theo cởi áo khoác của mình ra, vội hỏi.

“Anh có áo len rồi, còn một áo sơ mi ở trong rồi” anh lấy áo khoác của tôi buộc quanh eo che bớt phần chân. Anh thẳng người dậy, “Lần sau, nhớ mặc đồ cho ấm đấy!” anh gõ nhẹ vào đầu tôi. “Đi thêm chút nữa rồi về. Không sẽ cảm đấy”

“Vâng”

“Anh đưa em lên nhà nhé!” anh đề nghị khi đến nhà tôi.

“Vâng”

“Lyn!” đến trước cửa nhà tôi. Anh gọi tôi quay lại, mặt nghiêm túc.

“Hử?”

“Anh yêu em.” nói xong anh hôn nhẹ vào trán tôi, ôm tôi vào lòng. “Ngủ ngon, lát nữa anh gọi cho em”

Tôi ngay chân ra, rồi bước nhanh vào nhà. Xác định anh đã đi tôi nhảy cẫng lên vì vui sướng. 1 tiếng sau anh gọi cho tôi, như anh nói.

“Đang làm gì thế?”

“Đang nghĩ”

“Về anh sao?”

“Thông minh”

“Tại sao?”

6. Chương 6

“Tại sao anh có thể ngọt ngào đến vậy chứ? lúc trước không có vậy đâu.”

“Lúc trước anh xem em là em gái, hiện tại là bạn gái, tương lai sẽ là vợ gối, còn bây giờ anh yêu em.”

“Anh dám yêu em gái nhì?”

“Là lúc trước.” anh và tôi im lặng. “Ngủ đi, mai anh sang đưa em đi học nhé?”

“Vâng, anh ngủ ngon”

“Ngủ ngon, Anh yêu em”

Lời chúc của anh như có thuốc an thần.

Thời gian cứ thế trôi qua, một tháng.

“Anh này! nửa tháng nữa em phải về nước, cùng gia đình ăn Tết. Anh có nhớ em không?”

“Không”

“Thật không?”

“Không”

“Em yêu anh”

Mọi thứ vẫn bình thường, tôi về nước với một tâm trạng vui vẻ ăn bữa cơm tất niên với gia đình. Rồi kể chuyện của tôi cho bama nghe, không ai phản đối chúng tôi quen nhau.

Đi chúc tết mọi người, con bạn thân khi thấy tôi đến nhà nó. Thôi đi tính tình nó như con nít, chạy đến ôm tôi cứng ngắc, tôi phải hét lên, để vào chúc tết bama nó nữa.

Hai ngày sau, tôi nhận được điện thoại của anh.

“Nhớ anh không?”

“Không?”

“Thật không?”

“Không, hihi”

“Nếu không thì đến sân bay đón anh đi”

“Hả? Sân bay gì?”

“Đến sân bay thành phố C đón anh. Nhanh lên.”

Tôi đến sân bay, quả nhiên anh ở đó. Tôi chạy đến chỗ anh hỏi về ngạc nhiên.

“Sao anh đến đây?”

“Nhớ em quá nên đến thôi”

Tôi nhào đến ôm chầm anh, cũng may là có bức tường để tựa lưng vào, không thì chắc anh đã nằm dài ở dưới đất. “Em nhớ anh” tôi vui đến phát khóc.

“Chịu về chưa? Anh muốn đến nhà em trước, được không?”

“Được.” tôi đưa anh về nhà tôi, chào bố mẹ. Mặc dù, tôi và anh quen nhau chưa lâu, nhưng tôi thật sự tin tưởng anh.

“Con chào hai bác, con là bạn...” anh dừng lại nhìn sang tôi như muốn cứu trợ, chắc anh không biết phải giới thiệu như thế nào, nếu như nói là bạn thì là nói dối, nói là bạn trai chắc anh nghĩ tôi sẽ bị la.

“Anh ấy là người con nhắc đến với bama ạ”

“Oh! thì ra là thế, nhìn mặt cũng sáng nhỉ?” bama tôi cười nói, mời anh ở lại dùng cơm, tôi gọi cho con bạn qua chơi, sẵn giới thiệu luôn.

Mọi người cười nói vui vẻ, bama tôi hiếu khách, nhà cũng còn phòng nên bama tôi mời anh ở lại nhà vài hôm. Chập chờn mười ngày trôi qua, chúng tôi trở về nơi tiếp tục làm việc.

Sau tết là hè, chưa gì đã tiếp tục hết hè. Anh đang xem ti vi ở nhà tôi, còn tôi vào bếp lấy thêm nước cho anh. Tôi nằm dài trên salon cạnh chỗ anh ngồi.

“Chưa gì đã hết hè rồi anh nhỉ! Hè rồi anh chuẩn bị cho lên năm tư đúng không?”

7. Chương 7

“Ừ, đúng rồi, còn em năm hai?”

“Ừm, chúng ta yêu nhau chín tháng rồi đó, nhanh thật, ước gì cứ thế này mãi nhỉ!”

“Tất nhiên” anh kéo tôi qua, nằm lên đùi, khom lưng xuống hôn tôi. Anh chỉ toàn làm những thứ ngọt ngào đến bất ngờ, “Anh yêu em”

Mọi thứ cứ trôi, một giấc mơ đẹp. Một năm trôi qua, anh học hết năm tư, tôi học hết năm hai. Sau lễ tốt nghiệp của anh hôm ấy, chúng tôi đã mở tiệc nhỏ ở nhà, một vài người bạn của tôi, một vài người bạn của anh. Ăn uống, dọn dẹp đôi chút rồi ngồi trò chuyện, dần dần trời tối họ kéo nhau về, chỉ còn tôi với anh ở trong nhà. Tôi phóng lên ghế salon.

“Ôi mệt quá! Đến đây ngồi này, tôi ngoắc anh đến.”

“Anh có điện thoại, đợi anh chút” anh đi thẳng ra ban công.

“Ok anh!”

Anh bước vào, nhắc đầu tôi lên.

Tôi hỏi anh “Hết đại học rồi, anh định làm gì?”

“Không biết” anh chau mày vẻ có chút khó chịu, chắc không muốn tôi biết.

“Anh sẽ bên em mãi chứ?”

“Ừ, mãi mãi.”

“Em không ép anh, nếu anh chán có thể nói với em, em sẽ buông.”

“Sẽ không bao giờ”

“Hứa nhé” chơi vui thế cũng có lúc hết pin chứ, tôi nói nhỏ xiu.

“Ừ, anh hứa, nhưng nếu anh đi xa thì sao?” ánh mắt buồn bã của anh không thắng nổi cơn buồn ngủ của tôi.

“Em sẽ rất buồn, giống như người em yêu bỏ đi” tôi nói “Em yêu anh” rồi ngủ mất luôn.

Ngày nào cũng như ngày nào, nhưng tôi chẳng cảm thấy chán. Cho đến khi ấy, nếu như anh không đến đón tôi trễ. Tôi đi bộ khu dành cho người đi bộ, vừa đi vừa nghĩ, chắc là anh bận. Một cảnh tượng ân ái của trai gái trên đường sẽ không khiến tôi dừng lại, nếu như nó không phải là một gương mặt quen thuộc, là anh, người mà tôi dành tất cả tình cảm của mình. Tôi đứng như chôn chân, nhìn họ chìm đắm trong nụ hôn, cảnh tượng của người yêu lúc trước của tôi cũng thế này. Anh nhìn thấy tôi đứng nhìn ngây ra, tôi mới chợt tỉnh, quay lưng, chạy ngược với phía anh. Thật nhanh, thật nhanh, nghe tiếng gọi từ đằng sau nhưng tôi chẳng muốn quay lại. Tôi ước tất cả chỉ là mơ.

“Lyn, em nghe anh nói. Anh xin lỗi vì không nói sớm với em..” tôi thấy anh muốn nói gì đó, nhưng anh lại nói “Chúng ta chia tay nhé?”

“Ừ, là anh quyết định” tôi cười rồi xoay lưng đi.

Tôi nhìn anh lần cuối, đau lắm. Còn đau hơn cả người lúc trước, như có hàng ngàn mũi tên nhấm về phía tôi mà bắn. Chỉ biết cười ngay dại, muốn khóc mà khóc không được, muốn cười cũng chẳng xong, nụ cười ấy giả dối lắm. Những kỉ niệm ấy dễ quên thế sao, những câu nói ầm ập dễ cho qua thế sao, những thứ làm vì nhau cho qua thế sao, kết quả của sự cuối cùng như những gì anh nói, những gì anh hứa, là thật sao?

Tôi về đến nhà, quăng balo, đi vào tắm, đi vào phòng, gọi cho con bạn thân, muốn tâm sự với nó, gọi mãi không được, tôi ngủ. Cả tuần lễ, ngoài đi toilet, uống nước tôi không leo xuống giường, thức rồi cũng không xuống, nằm đó nhìn mãi lên trần nhà, cho tới cơn buồn ngủ tiếp tục, không ăn. Không phải là tự hành hạ, mà là không có hứng, là nuốt không trôi. Tiếng chuông điện thoại con bạn làm tôi cáu, ồn ào mãi, tôi phải mở điện thoại, về khó chịu.

“Alo, nói nhanh, đang ngủ”

8. Chương 8

“Mày đang ở đâu?”

“Nhà”

“Minh đâu?”

“Sao hỏi tao, chia tay rồi!”

“Tên này thật là.” nó gắt nhẹ trên điện thoại.

“Mày nói xong chưa.” tại sao nó lại nhắc về anh với tôi chứ? “Tao ngủ tiếp”

“Mày còn ngủ được à? Bây giờ là 7 giờ sáng, 3 giờ nữa hần sẽ bay, sân bay XX, tao chỉ giúp mày thế thôi.”

Tôi như có cảm giác sắp mất đi thứ gì đó, ngồi bật dậy hồi hồn vào điện thoại. “Mày nói vậy là sao?”

“Hần ta không nói với mày trước đó à?”

“Nói gì?”

“Xem ra là chưa nói thật.”

“Hần nói gì? nói nhanh” tôi hồi hồn.

“Ngày tốt nghiệp của hần, hần gọi cho tao, hần nói hần bị ép đi nơi khác tìm tòi, nhưng không biết khi nào có thể quay lại, hần không muốn mày chờ hần mãi, nhờ tao tìm cách để mày quên hần. Tao nói là tao không có cách, nếu làm thế mày sẽ ghét tao mất, hần tự lên kế hoạch, hần không cho tao nói với mày. Nhưng tao nghĩ, nếu tao không nói sau này tao ăn hồng ngon ngủ không yên, mày đi tìm hần đi. Hần ta yêu mày thật lòng đó, hần ta hỏi tao rất nhiều về mày...”

Nó kể mọi thứ cho tôi một cách nhanh nhất có thể. Còn những lời sau tôi hầu như không nghe gì cả, nhanh nhẹn vào nhà vệ sinh, vệ sinh cá nhân, thay vội bộ đồ, cầm túi tiền, chìa khóa nhà. Đi nhanh ra cửa tôi gọi một chiếc taxi, “đưa nhanh tôi đến sân bay XX, làm ơn”. Thì ra là anh lừa tôi, tất cả chỉ là một màn kịch anh tự biên tự diễn. Tại sao anh không nói với tôi, tại sao anh lại làm thế, tại sao phải khiến tôi đau lòng? tôi nghĩ ra mọi lý do tình huống.

Kẹt xe, trời Ạ thời điểm này mà kẹt xe, tót xốt ruột, thấy gần tới sân bay rồi nên tôi trả tiền taxi “Giữ phần còn lại, cảm ơn” bước ra khỏi xe tôi chạy nhanh đến sân bay cũng đã chín giờ. Tôi tìm kiếm xung quanh, tìm mãi bóng hình quen thuộc, người luôn cùng tôi lúc vui, buồn, người cùng chia sẻ với tôi mọi thứ, người luôn nghĩ cho tôi, người thay bama chăm sóc tôi, lo từng cái ăn, người mà... Mãi chẳng thấy tôi như mất đi sự hi vọng thì lại thấy bóng người mà tôi mong ngóng đang kiểm hộ chiếu, tôi chạy đến gần bên, nhưng là khu vực cấm vào nếu như không xuất cảnh. Anh thấy tôi thì sự ngạc nhiên lộ rõ, tôi nói lớn.

“Em sẽ chờ anh”

“Anh yêu em” Anh chỉ kịp quăng chiếc áo lạnh dày, mỉm cười hạnh phúc rồi đi vào phòng chờ.

Nghe được những lời ấy, tôi rất hạnh phúc, là người hạnh phúc nhất thế gian. Ra khỏi sân bay tôi nhận được tin nhắn lạ “Số điện thoại của anh” tôi nhanh tay lưu vào điện thoại. “Đến nơi gọi cho em. Em yêu anh”. Bước ra khỏi sân bay, giờ mới cảm thấy lạnh, thầm cảm ơn con bạn thân.

Là yêu xa có những lúc cũng khá đau, nhưng chỉ cần có người ấy, mọi chuyện sẽ ổn. Cái áo khoác của anh tôi trao phẳng trong tủ quần áo của mình, mỗi lần nhớ anh tôi đều ngắm chúng, rồi cất trở lại một cách cẩn thận. Một số chỗ tôi và anh từng đến...

Một năm, hai năm, ba năm.

Hôm nay là ngày bốn năm kể từ lúc anh đi. Là ngày đặt biệt của hàng năm, tôi bước ra khỏi nhà, cùng balo, một chai nước khoáng, một quyển sách, chìa khóa nhà, và cuối cùng, vật không thể thiếu là chiếc máy ảnh, vật đã đưa anh đến với tôi. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao nó lại quan trọng với ba tôi đến thế.

9. Chương 9

Style đồ cho mùa gió lạnh này là một chiếc áo sơ mi đen và áo len trắng, quần Jean đen và đôi dày trắng, đôi này anh cũng có, anh mua cho tôi vào dịp sinh nhật và chỉ bán hai đôi cùng lúc. Đi vào công viên tôi và anh đã từng gặp anh.

“Là bồ công anh, loại hoa tôi thích nhất, vì nó rất kiên cường” tôi nói nhỏ, đưa máy lên chụp.

“Sao lại chụp bồ công anh thế?”

“Bởi vì vào mùa này, bồ công anh bay theo gió còn rất ít” đợi đã, giọng nói này rất quen, tôi từ từ thẳng người dậy, là đôi giày màu trắng giống của tôi, chẳng lẽ là anh đã về?. Thì ra là giọng nói tôi chờ đợi mỗi đêm, người mà ngày nào tôi cũng trông ngóng chờ đợi vì tôi mà trở về. Nay đang đứng trước mặt tôi sao?

“Sao thế không nhớ anh à?”

“Không”

“Thật không?”

“Không” tôi phóng đến ôm chầm lấy anh, khóc trên vai anh vì sự hạnh phúc

“Anh yêu em”

“Em cũng yêu anh”

“Là nhờ công anh mang ta đến với nhau”

Đúng vậy, bồ công anh, rất mỏng manh, dễ dàng bị gió cuốn đi, chỉ có một số chóng lại gió, đợi cơn gió của mình đến mang mình đi, chóng chọn mọi thứ một cách kiên cường.

New York, Utica

Sáng 3:17

Thứ sáu, 25/12/2015

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-bo-cong-anh-em-se-cho>